

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/449/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214214959
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214214959.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zastúpenej splnomocnenkyňou: Bobák, Bollová a spol., s.r.o., Bratislava, Dr. V. Clementisa 10, IČO: 35 855 673, proti žalovanému: U. K., nar. XX. P. XXXX, bytom B. Q., Y. XXX/XX, o 319,05 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 28. januára 2015 č. k. 14C/233/2014-42 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 135,05 eur s úrokom z omeškania 8,5% ročne od 28. júna 2013 do zaplatenia a v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 42 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/, b/, § 43 ods. 1, 2 a 5 zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších zmien a doplnení, § 52 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. a/ a k/, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, § 549 ods. 1, 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z. (v znení účinnom do 31. januára 2013). Vecne zdôvodnil opodstatnenosťou žaloby v časti nároku na zaplatenie vyúčtovaných telekomunikačných služieb vo výške 135,05 eur, za ktoré žalovaný nezaplatil, čo bolo aj v rozpore s čl. 6 Všeobecných zmluvných podmienok žalobkyne. Dôvodne sa žalobkyňa domáhala i úrokov z omeškania z uvedenej sumy odo dňa nasledujúcim po uplynutí lehoty na dodatočné plnenie uvedené v pokuse o pokonávku. Dôvodom zamietnutia žaloby o zaplatenie zmluvnej pokuty dohodnutej v dodatku k zmluve o pripojení bola podľa záverov súdu prvého stupňa značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, spôsobená zmluvným dojednaním o zmluvnej pokute. Súd prvého stupňa zdôraznil, že ide o typovú zmluvu (vrátane všeobecných obchodných podmienok), pripravenú žalobkyňou vopred, bez účasti spotrebiteľa (žalovaného), ktorý nemá právo zásadným spôsobom do nej zasahovať, príp. meniť jej obsah. Nejednalo sa tak o zmluvné podmienky individuálne dojednané. Dôvodom absolútnej neplatnosti zmluvných podmienok bol tiež rozpor s dobrými mravmi, ako i absencia písomnej formy. Dohodu účastníkov o zmluvnej pokute ako súčasť všeobecných podmienok nemožno akceptovať. Dojednanie obchádza zákonnú úpravu, ktorá sa má aplikovať na spotrebiteľské vzťahy. Všeobecné podmienky sú také, ktoré sú všeobecne známe, vyhotovené drobným písmom, ktorých obsah určuje výlučne len žalobkyňa ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ ich obsah meniť nemôže. Má len tú možnosť, ak chce zmluvu uzavrieť, všetko ako celok podpísať a akceptovať. Konanie dodávateľa preto označil súd prvého stupňa za rozporné s dobrými mravmi, ako aj obchodnými zvyklosťami. Zmluvná podmienka rovnakého významu bola už vo viacerých prípadoch (napr. rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 17C/23/2010-65 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2010) vyhlásená za neprijateľnú a žalobkyňa je tak povinná bez ďalšieho zdržať sa jej opakovaného používania, vrátane uplatňovania plnenia z takejto klauzuly. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvého stupňa

odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1, 2 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), v zmysle ktorého bol v konaní úspešný žalovaný a pretože mu v konaní trovy nevznikli, nebola mu ich náhrada priznaná.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa v časti zamietnutia žaloby a v časti trov konania s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie obsahovo odôvodnila tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ustanovenie právneho predpisu nebolo použité správne) a nedostatočne zistil skutkový stav, pričom rozhodnutie označila za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žalobkyňa vytykala súdu prvého stupňa, že sa vôbec nezaoberal okolnosťami, za ktorých bol dodatok k zmluve uzatvorený. Poukázala na čl. 3 a 4 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle ktorých sa zmluvná podmienka považuje za nekalú, ak nebola individuálne dojednaná a napriek požiadavke dôvery, spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa (podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky). Nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy. Dňa 29. augusta 2012 (správne má byť 2. júla 2012) bol medzi zmluvnými stranami zmluvy o pripojení uzatvorený dodatok, predmetom ktorého bola aktivácia osobitného zvýhodneného účastníckeho programu Nekonečno 3, pričom výhody tohto paušálu spočívali v poskytnutí benefitu „nekonečný smsmms balík a prístup k internetu“. Pre získanie týchto výhod oproti poskytovaniu služieb len podľa zmluvy o pripojení a cenníka, žalovaný pristúpil na prísnejšie podmienky poskytovania telekomunikačných služieb, vrátane záväzku zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobkyňou po dobu 24 mesiacov od nadobudnutia platnosti dodatku, s využívaním dohodnutých služieb bez prerušenia v rámci tejto doby. Žalobkyňa poukázala na ďalšie konkrétne podmienky poskytovania telekomunikačných služieb žalovaného, v prípade nesplnenia ktorých sa zmluvné strany dohodli na zaplatení zmluvnej pokuty žalovaným vo výške 184 eur. Uvedená suma sa rovná poskytnutej zľave pri kúpe mobilného telefónu, pričom pokiaľ k porušeniu povinnosti zo strany žalovaného dôjde v období posledných 6 mesiacov pred uplynutím doby viazanosti, výška zmluvnej pokuty sa bude postupne znižovať v závislosti od toho, koľko mesiacov má ešte uplynúť od okamihu porušenia zmluvnej povinnosti do konca doby viazanosti. Výška zmluvnej povinnosti platnej pre druhú časť doby viazanosti sa vypočíta tak, že sa počet celých mesiacov medzi posledným dňom viazanosti a okamihom porušenia vynásobí číslom, ktoré má v čitateli výšku zmluvnej pokuty a v menovateli číslo 6. Žalovaný porušil svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy o pripojení a z dodatku tým, že nezaplatil ani jednu vyúčtovanú cenu za poskytnuté služby. Nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia žalobkyňa vzhľadla v tom, že v odôvodnení súdu prvého stupňa absentuje zdôvodnenie skutočností, na základe ktorých dospel k názoru, že výška zmluvnej pokuty je neprimerane vysoká sankcia a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Súd prvého stupňa sa pri odôvodnení napádaného rozhodnutia neriadil požiadavkou takého odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky s predmetom súdnej ochrany. Pri posudzovaní podmienky, ktorá bola v zmluve uvedená na základe individuálneho rozhodnutia spotrebiteľa, je aplikácia ustanovenia o neprijateľných podmienkach vylúčená (žalobkyňa poukázala aj na viaceré rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro, C 240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial a C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones). Vzhľadom na skutkové okolnosti pri uzatváraní zmluvy, má spotrebiteľ dostatočnú vyjednávaciu silu a môže vplývať na obsah dodatku, aj pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, ktorá predstavuje výšku poskytnutej zľavy a v prípade výberu iného mobilného telefónu zo strany žalovaného by bola rozdielna aj dohodnutá zmluvná pokuta. Žalobkyňa považovala za nevyhnutné posudzovať nerovnováhu založenú samotným uzatvorením dodatku a to v prospech spotrebiteľa, s prihliadnutím na výhodu ceny telekomunikačných služieb, ktorú získava jeho uzatvorením. Súd prvého stupňa opomenul tiež zistiť, či žalovaný mohol individuálne ovplyvniť predmetnú zmluvnú podmienku. K argumentácii súdu prvého stupňa týkajúcej sa dobrých mravov žalobkyňa poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky (sp. zn. 32Obo 174/2005 a sp. zn. 32Cdo 150/2007). Súlad obsahu právneho úkonu s dobrými mravmi musí byť posudzovaný vždy bez ohľadu na to, či jeho obsah bol výsledkom slobodného dojednania medzi účastníkmi, kto prípadný rozpor s dobrými mravmi zaviniel a či niektorá zo strán pri uzatvorení zmluvy bola v dobrej viere. Žalobkyňa tiež namietala, že dohoda o zmluvnej pokute je súčasťou uzatvoreného dodatku k zmluve o pripojení a nie súčasťou všeobecných podmienok, ako to nesprávne uvádza súd prvého stupňa. Jeho argumentácia o absencii písomnej formy dohody o zmluvnej pokute je preto nesprávna.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

Odvolačný súd po zistení, že odvolanie podala včas účastníčka konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach odvolania žalobkyne (§ 212 ods. 1 O. s. p.) v spojení so závislým výrokom rozsudku o trovách konania (§ 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal aj ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Iba takéto rozhodnutie je preskúmateľné a účastníkom umožňuje poznať postup súdu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby účastník konania nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdny musí pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho zámery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdny pritom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p., obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Ak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, prečo súd nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu účastníka konania v žalobe (ako je tomu aj v danom prípade) a prečo žalobné námietky účastníka považuje za mylné alebo nesprávne (uvedené sa tiež vzťahuje na danú vec), je nutné pokladať takéto rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože súd, ktorý sa vysporiada s argumentáciou účastníka ju nemôže odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí tiež uviesť, v čom konkrétne táto nesprávnosť spočíva (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Afs 24/2005). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis v. Grécko, z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozhodnutie Ruiz Torija v. Španielsko, rozsudok z roku 1994, Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, seria A č. 254-B, s. 49).

Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č.1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

Nemožno prehliadnúť ani mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti a do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, pričom intenzitu tejto vady je potrebné posudzovať s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia bez bližšieho vysvetlenia uviedol, že uplatnenie zmluvnej pokuty žalobkyňou predstavuje neprijateľnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. k/ O. z., ktorá (zmluvná podmienka rovnakého významu) už bola právoplatnými rozhodnutiami súdov vyhlásená za neprijateľnú, a to napriek zásadným argumentom žalobkyne, o zohľadňovaní predovšetkým časového aspektu ukladania zmluvnej pokuty pri kreovaní výšky zmluvnej pokuty (s ohľadom na to, aký čas zostáva do konca doby viazanosti). Súd prvého stupňa tak rovnako kvalifikoval situáciu ako v prípade zmluvnej podmienky v ním označenom rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C/23/2010-65 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2010), napriek zásadnej odlišnosti zmluvných podmienok. Takýto záver súd prvého stupňa nemohol urobiť vzhľadom na podstatu argumentačného základu uvedeného rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, ktorým síce došlo k určeniu zmluvnej podmienky za neprijateľnú a teda neplatnú, avšak z dôvodu nezohľadnenia časového aspektu ukladania zmluvnej pokuty pred uplynutím doby viazanosti („dojednané zmluvné pokuty zaväzovali spotrebiteľa k ich zaplateniu v prípade porušenia zmluvy počas celej doby viazanosti, teda 24 mesiacov a to aj v prípade, ak si účastník zmluvy plnil svoju povinnosť odoberať služby poskytované dodávateľom, riadne platil ich úhradu až do doby krátko pred uplynutím doby viazanosti, pričom v prípade nezaplatenia poslednej úhrady mal povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu stále v plnej výške. V tomto smere dodávateľ nerozlišoval medzi prípadmi, kedy spotrebiteľ ukončí zmluvu 1 mesiac pred uplynutím doby viazanosti, alebo keď sa tak stane na začiatku doby viazanosti. V oboch prípadoch je spotrebiteľ viazaný rovnakou výškou zmluvnej pokuty, čo bolo potrebné považovať za neprijateľné“).

V danom súdnom konaní podľa dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb č. A 6381672 z 2. júla 2012 článku 2 bod 2.5, dojednanie o zmluvnej pokute obsahovalo rozlíšenie, kedy k porušeniu povinnosti dlžníka došlo a teda zohľadňovalo časový aspekt ukladania zmluvnej pokuty. Žalobkyňa preto dôvodne namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, ktorého právne závery týkajúce sa zmluvného dojednania o zmluvnej pokute, nemajú oporu v skutkových zisteniach (žalobkyňa poukazovala na zohľadňovanie časového aspektu ukladania zmluvnej pokuty, v písomnom podaní z 12. novembra 2014, doručenom súdu prvého stupňa 18. novembra 2014, reagujúc tak na výzvu súdu prvého stupňa, že zmluvná podmienka rovnakého významu bola už vo viacerých prípadoch vyhlásená za neprijateľnú s označením vyššie uvedených rozhodnutí Okresného súdu Prešov a Krajského súdu v Prešove).

Za dôvodnú je potrebné považovať aj odvolaciu námietku žalobkyne, že dohoda o zmluvnej pokute bola súčasťou uzatvoreného dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb a nie súčasťou všeobecných podmienok, ako to nesprávne uvádza súd prvého stupňa v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Nesprávne a bez opory v listinnom dôkaze (dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb č. A 6381672 z 2. júla 2012) hodnotí dojednanie o zmluvnej pokute ako súčasť všeobecných podmienok, v prípade ktorých absentuje náležitosť písomnej formy podľa § 40 ods. 1 O. z.. Platnosťou všeobecných podmienok sa ďalej súd prvého stupňa zaoberal aj z hľadiska ustanovení § 3 ods. 1, § 39 O. z. (kvalifikujúcich ich ako neplatné pre rozpor s dobrými mravmi a označujúc ich za štandardnú typovú zmluvu, ktorých obsah určuje výlučne žalobkyňa ako dodávateľ, bez možnosti ovplyvnenia ich obsahu spotrebiteľom). Súd prvého stupňa tak nedôvodne zamerl svoju právnu argumentáciu na všeobecné podmienky (v súvislosti s dojednaním o zmluvnej pokute), napriek dojednaniu o zmluvnej pokute obsiahnutému v dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb, vyhotoveného v písomnej forme a podpísaného účastníkmi konania.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal zmluvnou podmienkou o dojednaní zmluvnej pokuty v predmetnom dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb č. A6381672 z 2. júla 2012 a to tak z hľadiska obsahových náležitostí (napriek tvrdeniam žalobe a následne v podaní žalobkyne z 12. novembra 2014), ako aj z hľadiska formálnych náležitostí (pričom súd prvého stupňa ani nekonkretizoval relevantnú časť všeobecných podmienok, ktorá sa mala týkať dojednania o zmluvnej pokute).

Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa mali za následok, že napádané rozhodnutie nespĺňa požiadavky obsiahnuté v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p., na riadne odôvodnenie rozsudku. Jedná sa o závažné procesné pochybenie, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces a zároveň k odňatiu jej možnosti konať pred súdom (písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu). Úplná absencia odôvodnenia preukázaného skutkového stavu má povahu tzv. základných väd, ktoré judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva akceptuje ako dôvod pre zrušenie aj právoplatných rozhodnutí za účelom nápravy týchto väd, pričom za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2016 sp. zn. 6MCdo 5/2014).

Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa postráda akúkoľvek argumentáciu reflektujúcu preukázaný skutkový stav veci, vo vzťahu k otázkam týkajúcich sa zmluvného dojednaní o zmluvnej pokute, ako aj vzhľadom na absenciu komplexného hodnotenia vykonaných dôkazov (každý jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti), chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať vo vzťahu k uplatňovanému nároku žalobkyne v napadnutej časti.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti a vrátil mu vec na ďalšie konanie, keďže jeho postupom bola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv a právom chránených záujmov, ktoré mu O. s. p. priznáva na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní opätovne posúdiť predložené listinné dôkazy a vyhodnotiť dokazovanie tak, aby právne závery, ku ktorým dospeje, mali oporu vo vykonanom dokazovaní. Konkrétne podriadi súdnemu prieskumu zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute obsiahnuté v článku 2 bod 2.5 dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb č. A 6381672 z 2. júla 2012 a preskúma nárok žalobkyne z hľadiska okruhu rozhodujúcich skutočností určovaných hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorou je predovšetkým zákon č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (nie zákon č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách ako nesprávne uvádza súd prvého stupňa), ako aj ustanovenia O. z. najmä ustanovenie § 52 O. z. a nasl.. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvého stupňa, aj v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a účastníkom konania, vrátane žalobkyne, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

Podľa § 224 ods. 3 O. s. p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a vráti mu vec na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.